

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXX. ročník

číslo 2/únor 2024

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanstina (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Obtížení slávou podruhé	14
Staršovstvo		Esej na pokračování – Váha slávy	
Zápis ze schůze 1. 2. 2024	3	(část druhá – neukojitelná touha)	
Nejsme na to sami	4	Křesťanská útěcha	17
Vzpomínka na písničky L. Rejchrt	5	Hledá se brigádník na úklid	18
Zpěvník Haleluja Amen	7	Světový den modliteb	18
Brankou na cestu s Ježíšem	8	Květinová výzdoba	19
O hříchu	11	Pozvánka	20
Postní doba	12	na 25. sborovou dovolenou	
(Brána března/2015)		v termínu 17.–24. 8. 2024	
Mluvit za ty,	14	Kde hledat pomoc v krizi	22
kdo za sebe mluvit nemohou		Kontaktní informace, tiráž	23

EDITORIAL

Už mnohokrát jsem se setkala s názorem, že zimní období je dobré možná tak do Vánoc, a pak už je to v našem podnebí jenom úmorné čekání na jaro. Jakožto dívka vyrůstající v Krušných horách jsem mohla trávit zimy na lyžích a běžkách a užívat si třpytivý sníh a výhledy z Božího Daru. Občas se dokonce poštěstilo, že jsme se kvůli kalamitě nedostali do školy. :) Ale je pravda, že tady v Praze je ta zima ponuřejší. Když má člověk malé děti, ven s nimi pro zachování psychické přičetnosti chodit musí, nicméně přešlapování na rozbláceném dětském hřišti třesouc se zimou opravdu nepatří mezi moje nejoblíbenější aktivity.

Nedávno na mě ta náročnost všedních dní, ještě umocněná nevlídnem venku, nějak dolehla a při usínání jsem dokázala myslet jen na to, co všechno mě štve a jak jsem vyčerpaná. Další den jsem se opět snažila obstát v misi cestování po Praze s kočárkem v jedné ruce a starším dítětem ve druhé, když se na mě v tramvaji zadívala starší paní. „To bylo tak krásný období s těma malýma dětma,“ řekla s nostalgií v hlase. „Člověk je pořád utahanej, ale já na to vzpomínám jako na nejkrásnější období v životě.“ A pak vystoupila. A já jsem jela dál tramvají se slzami dojetí v očích a s vděčností za to, že se tu teď můžu s tím kočárkem a starším dítětem být.

Tuhle příhodu mi připomněl článek, který pro aktuální číslo vyhledala Jarka Pecharová. Je o originálním pojetí postního období Martiny Votrubové, která se rozhodla každý den šířit do světa dobrou informaci. Letos začalo postní období 14. února, tak se třeba můžete článkem inspirovat. Velikonoce, a s nimi i to jaro, už se blíží.

Milí bratři a sestry,
přeji vám krásné únorové čtení!

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis ze schůze (1. 2. 2024)

Přítomni: J. J. Zvánovec, T. Plhák, L. Kolář, M. Procházková, L. Drápal, D. Slabý, T. Bedrník, T. Friedrich, I. Jungwirthová, J. Stralczyňská (online), L. Holá (online), M. Mazná (online) + M. Opočenský (online)

Prvního února jsme se sešli opět v nepravidelném termínu, tentokrát z důvodu jarních prázdnin. Duchovní úvod si podle denního čtení z Hesel Jednoty bratrské připravila Jana Stralczynská. Po něm jsme přivítali online hosta, pražského seniora Matěje Opočenského, a seznámili ho s nejnovějším vývojem ve sboru. Mimo jiné nám přišel oznámit změnu ve fungování patronátů, v rámci které se stává oficiálním branickým patronem.

Následně jsme se začali zabývat přípravou výročního sborového shromáždění.

Vzali jsme na vědomí, že členem našeho sboru se stal Mikuláš Vymětal, který bude také v únoru kázat.

Také jsme přijali informace o aktuálním stavu hospodaření a o změně firmy zajišťující náš elektronický zabezpečovací systém.

V rámci likvidace skladů jsme získali velké množství zpěvníků Haleluja Amen od Ludka Rejchrt. Zájemci o zpěvník se mohou přihlásit u Tomáše Bedrníka, který koordinuje jejich distribuci pro smysluplné využití v církevních i rodinných komunitách.

zapsal Tadeáš Friedrich

NEJSME NA TO SAMI

Vzpomínám, jak jsme se ještě v minulém staršovstvu dívali do budoucnosti s vědomím, že to následující staršovstvo se bude muset zhostit hned dvou velkých úkolů: rekonstrukce kostela a volby nového faráře. Byl to dobrý důvod se dvojnásob zamyslet, jestli na takový závazek máme kapacitu.

Aniž bych chtěl jakkoliv snižovat význam osobního nasazení mnoha presbyterů, uvědomil jsem si, jak zásadně nám pomáhali lidé povolanejší, než byl kdokoliv z nás. Někdy se najde ochotný a zkušený člen přímo v našem sboru, jindy se nabídne odborník v rámci církve, a někdy prostě natrefíme na profesionála úplně zvenčí, který nám kvalitní služby poskytne za zaslouženou odměnu.

A čím komplikovanější a citlivější úkol je, tím důležitější je nechat si pomoci. Proto chci za sebe (a snad smím i za celé staršovstvo) poděkovat těm, kdo nás v těžkých chvílích podpořili, nebo dokonce vedli. Díky.

David „Blaf“ Slabý

VZPOMÍNKA NA PÍSNÍČKY LUĐKA REJCHRTA

Byl jsem osloven, zda bych napsal pár slov ke vzpomínkové akci na bratra faráře Ludka Rejcherta a jeho písničky, která proběhla v neděli 21.1. po bohoslužbách. Je to pro mne milá výzva i proto, že jsme si byli s Ludkem docela blízcí, mám rád jeho hudbu a měl jsem tu čest se akce zúčastnit coby básák.

Luděk byl upřímně věřící člověk a všestranně nadaný umělec. Jeho tvorba (literární, výtvarná, hudební i dramatická) byla především křesťanská. Velkou část zaujímal tvorba pro děti. Když se zaměřím na tu hudební, ta byla velmi konzistentní – měl specifický styl a rukopis, písně jsou nápadité, zpěvné, rytmické a chytlavé, se srozumitelnými, ale básnicky vytríbenými texty. Je mezi nimi řada slágrů, např. Modlitba krále Šalomouna (Moudrost mi, Pane, dávej), Někdo mě vede za ruku, Letní chvalozpěv (Chléb, víno, slunce zářivé), Zvěstování anděla Gabriela (Do Nazaretu anděl Gabriel), Z nebeské slávy, Šel Josef s Marií, Oslavujem tvou dobrotu (Sílu nám dáváš k životu), Ambrožova ranní píseň (Už svítá jasný bílý den), Zpěv o boji víry (Bojuj ten dobrý boj víry) a mnohé další. Dále několik možná ne tolik známých, ale něčím zvláštních a krásných, např. Písnička

o královně Míkol, O divu v městě Kafarnaum, Král na oslátku, Muž u dveří chrámových, Když jdem sami temnou pouští. Pak je tu jedna vyložená perla, a to je *Jdeš jako poutník sám (Večerní píseň)* – křehká a tajuplná. Tam v původní nahrávce z roku 2001 vyniká i geniální Ludkova instrumentace a orchestrace. Zajímavostí je, že to nazpívala paní místokurátorová (tehdy dítě).

Měl jsem častokrát tu čest být při tom, když Luděk přinesl propiskou rozepsané noty, co vymyslel v noci – jen pro pár nástrojů – a byla to prostě super hudba. Měl zřejmě výbornou hudební představivost, nápaditost a cit, takže i s minimem nástrojů dokázal sestrojít velmi působivý a vtipný hudební mechanismus. A to zřejmě bez počítače, jen tak z hlavy. Ach, to bych také chtěl umět!

Ve zpěvníku Halleluja Amen, který nyní mohou zájemci v branickém sboru získat, je (vedle rovněž velmi pěkných písní dalších autorů – např. Ludkova a Noemina syna Davida, či Ludkova bratra Miloše – což jsou zase kapitoly samy pro sebe) krásné shrnutí Ludkovy výjimečné a pozitivní písničkové křesťanské tvorby pro děti. A jestli si chcete doma s dětmi zpívat něco pěkného, propracovaného a křesťansky přínosného, tak je tento zpěvník jasná volba. ☺ Jinak ty písničky lze sehnat i nahrané v původním provedení: např. na shopu cdmusic.cz lze zakoupit CD *Má město dvanáct bran* a v ekalich.cz CD *HALELUJA AMEN*.

A nyní k té nedávné akci: za Ludkových dob byl dlouholetým branickým kapelníkem Tomáš Bedrník. Jeho nasazení bylo neméně energické než Ludkovo. Připravil, zařídil, secvičil a provedl desítky až stovky instrumentací a orchestrací křesťanských písniček, často dětských či mládežnických, z nichž mnohé byly Ludkovy. V noci to všechno sepsal, k ránu vytiskl, půl hodiny před bohoslužbami s orchestříkem nacvičil a pak se to rovnou za tepla zahrálo. K Ludkovým sedmdesátinám sestavil (i když si prý na to už moc nepamatuje; ale já ano, protože ten nápad jsem mu tenkrát, myslím, navrhl já ☺) vtipné propojení největších Ludkových hitů do jedné delší skladby, jako to dělají slavné světové orchestry se slavnými skladbami slavných skladatelů všech dob (od Bacha až po Vlacha a ještě dál) za pomoci automatického bubeníka v jednom rytmu.

No a teď Tomáš připomněl ta dávná léta, vybral nejznámější Ludkovy hity, sehnal děti na zpěv a muzikanty na hraní (z nichž mnozí ta léta pamatují), nacvičil to s nimi a zrealizoval. Nezbyvá než oběma pánům – autorovi i kapelníkovi – poděkovat. A také všem, kdo zpívali a hráli. ☺

Branický sbor může být Pánu Bohu vděčný za své hudební tahouny, kteří nejenom že umí, ale i zrealizují a dotáhnou, jako byli a jsou Luděk, Tomáš, Rut, Miriam, Miloš, Jarda, Dáňa, Ester a další (promiňte mi, prosím, které jsem nejmenoval). Jsem rád, že jsem směl být často při tom. Díky!

Michal Mazný

ZPĚVNÍK HALELUJA AMEN

Milí bratři a sestry,

výtisků tohoto zpěvníku zbývá ještě opravdu hodně. A byla by škoda, aby se nevyužily. Písničky od br. faráře Ludka Rejcherta mám velmi ráda. Již od dětství, kdy vznikaly. Na nedělkách se je snažíme děti učit. Jsou zpěvné a textově srozumitelné i dětem. Mimo náš sbor tak známé nejsou a je to škoda. Chtěla bych vás požádat, pokud znáte lidi z jiných sborů či církví, zkuste jim zpěvník a s ním i písničky nabídnout. Třeba by z nich mohlo mít užitek ještě hodně dětí. Sama se také pozeptám.

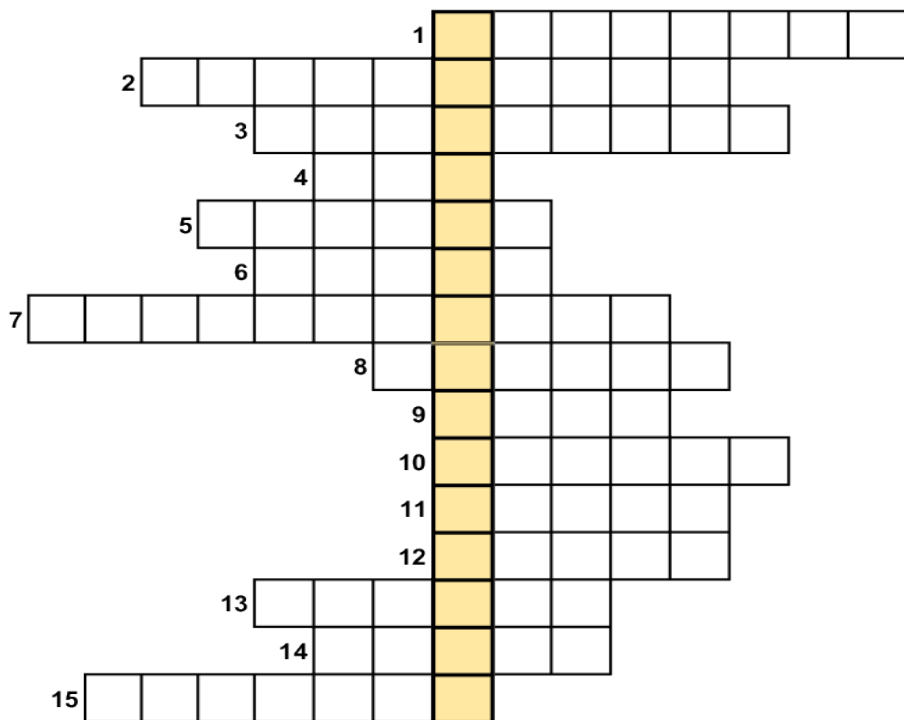
Pokud zpěvník ještě nemáte doma a máte děti nedělkového a mladšího věku, mohl by se vám také hodit. S dětmi hodláme dále nacvičovat písně na rodinné neděle, a to i z tohoto zpěvníku.

Klára Mazná

BRANKOU NA CESTU S JEŽÍŠEM

Milí příznivci Branky i náhodní čtenáři,

dnešní křížovku i obrázky jsem převzala od jiných tvůrců. Je hezké, že je nás na cestě za Pánem Ježíšem víc a můžeme si navzájem pomáhat. Už když byl Pán Ježíš na zemi, následovalo ho spoustu lidí. On si některé z nich vybral pro speciální úkol. Jak se jim říká, najdete v tajence.

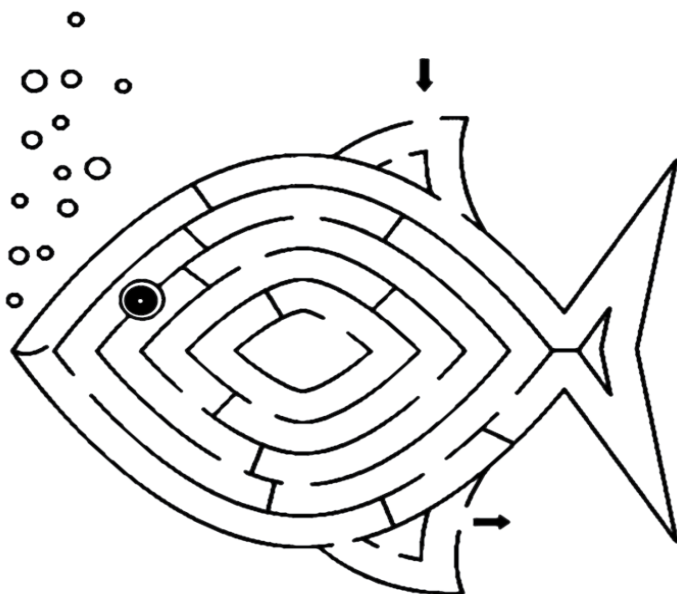

- 1) Anděl Gabriel byl poslán k panně zasnoubené muži jménem Josef z rodu _____. (Lk 1,26-27)
- 2) _____ nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje. (Mt 13,44a)
- 3) Když přišel do _____, přistoupil k němu jeden setník a prosil ho. (Mt 8,5)
- 4) _____ vydal svědectví: „Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe.“ (Jan 1,32)
- 5) ... Filip, Bartoloměj, Tomáš, celník Matouš, Jakub Alfeův, _____... (Mt 10,3).
- 6) Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a _____ hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ (Lk 9,58)
- 7) Tehdy šel jeden ze Dvanácti, jménem Jidáš _____, k velekněžím. (Mt 26,14)

- 8) Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, _____ a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu. (Mt 17,1)
- 9) _____ mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ (Mt 14,28)
- 10) Jeden z těch dvou (...) byl _____, bratr Šimona Petra. (Jan 1,40)
- 11) _____ řekl: „Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě.“ (Lk 5,5)
- 12) Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a _____ s nimi. (Jan 20,26a)
- 13) Když šel Ježíš odtud dál, viděl v celnici sedět člověka jménem _____ a řekl mu: „Pojď za mnou!“ (Mt 9,9)
- 14) _____ byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova. (Jan 1,44)
- 15) Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, _____ málo.“ (Mt 9,37)

(Nápověda: Tadeáš, Filip, Kafarnaum. Za křížovku děkuji KVN 2020)

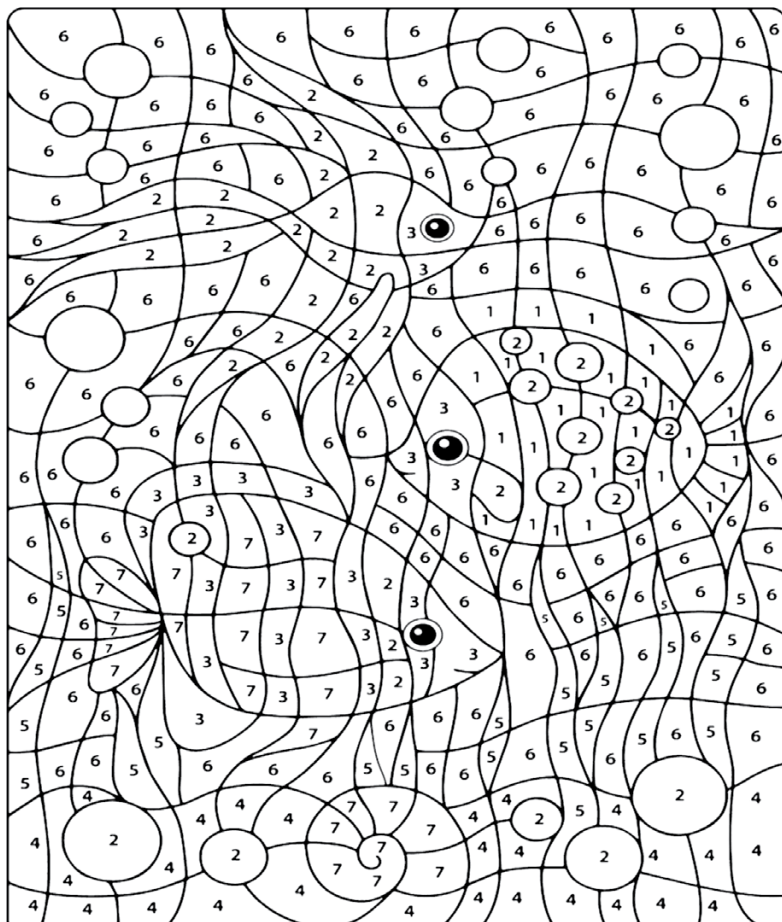
Šimonu Petrovi Ježíš řekl, že z něj udělá rybáře lidí. Lovit lidi, to zní divně, Ale vytahovat druhé z vody, to už dává lepší smysl, že? Člověk na rozdíl od ryby ve vodě prostě pořád být nemůže, utopil by se. Když ho někdo „vyloví“, zachrání mu život. Nehrozí i nám, že se v něčem „utopíme“? Občas nás něco přemáhá a „dusí“. Hněv, sebelítost, výčitky, zlé chování naše i druhých. Ale Pán Ježíš nás chce zachránit. A používá k tomu i naše bratry a sestry, svoje učedníky. Přeju nám všem, abychom díky tomu na cestě životem nebloudili.

BIBLICKÁ ČÍSLA

Vybarvěte si obrázek podle čísel. Jaké číslo jakou barvou? Doplňte do biblických veršů na správná místa čísla 1-7 a zjistíte to. ©

- Potom vzal Ježíš těch ___ chleběů a dvě ryby. (Marek 6,41) → zelená
- A ti ___ muži padli svázání do rozpálené ohnivé pece. (Daniel 3,23) → žlutá
- Lában měl ___ dcery. (Genesis 29,16) → oranžová
- Přichází ___ let veliké hojnosti v celé egyptské zemi. (Genesis 41,29) → fialová
- A ty ___ bytosti řekly: „Amen.“ (Zjevení 5,14) → hnědá
- Jeden je Pán, ___ víra, jeden křest. (Efezským 4,5) → červená
- ___ dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. (Exodus 20,9) → modrá

(Obrázek jsem si vypůjčila na www.homemade-gifts-made-easy.com. Díky tvůrcům za bezplatné sdílení!)

Alžběta Slabá

○ HŘÍCHU

Hřích patří k lidstvu od nepaměti. Z dějin víme, že hřešili králové, šlechta i obyčejní lidé. Prostě hřích si nevybírání, je to ďábel, který nás tu zřídka, tu občas častěji pokouší. A mnohdy je těžké mu odolat. Nejhorší je, co se stane, když zvítězí, když hřichu podlehneme. Ublíží jen jedné oběti, nebo celému společenství? V každém případě způsobí bolest. Bohužel se stává, že zasáhne i nevinného, co pak? Je možná nějaká náprava? Jenže hřích není jen sám o sobě, hřích způsobuje jednání člověka, mnohdy dokonce i jen jeho špatné, tedy hříšné myšlenky.

Pozastavme se ale nad hřichem v křesťanském prostředí. Vždyť hřích se nevyhýbá ničemu a nikomu. Již na začátku Bible se setkáváme s hřichem v ráji, hřichem Adama a Evy. I v dalších biblických knihách se píše o hřichu, a to i u vychvalovaných osobností, jako byl například David. Ani ten se mu neubráníl. I přes jeho selhání ho máme v rodokmenu Pána Ježíše. Příběhy hříšníků jsou ve Starém i Novém zákoně.

S hřichem či s hříšníky se setkává sám Pán Ježíš. Jaká je jeho reakce při setkání se Šimonem Petrem, když na jeho promluvu „Odejdi ode mne Pane, vždyť já jsem člověk hříšný“ ho Ježíš nekonejší, neříká mu, že to s ním není tak zlé, nic mu nevymlouvá. Ale Ježíšova odpověď zarazí všechny přítomné: „Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi.“ V Markově evangeliu čteme, jak Ježíš mluví o pekle, místě hříšníků. Jestliže mluví o useknutí ruky, nohy, o oslepnutí, tak své posluchače nejen šokuje, ale chce je přivést k hlubokému zamýšlení nad tím, co je tou poslední hodnotou v životě a smrti. Vždyť už židovství správně pochopilo, že to poslední, co si má posluchač Písma odnést, není zvěst o věčném trestu, ale o věčné Hospodinově vládě nad tímto světem.

Za Ježíšem se táhly zástupy jeho posluchačů, ale jeho slova také provokovala. Proto na něj zákoníci a farizeové připravili past. Předvedli před něj cizoložníci a chtěli slyšet od Ježíše jeho názor. Vždyť již v zákoně Mojžíšově je za cizoložství trest ukamenováním. Když měl Ježíš reagovat na past zákoníků a farizeů, neudělal z cizoložnice nevinátka, ale také neškrtil platnost Božího zákona. Odpovědí „Kdo z vás je bez hřichu, hod' kamenem“; tak touto jedinou větou smetl lidskou samospravedlnost, nikdo v této chvíli nemá odvahu hodit kámen. Pak se obrátí k tě ženě slovy: „Nikdo tě neodsoudil, ani já tě neodsoudím, jdi a nehřeš více.“ Co to znamená? Ježíš nepřišel zrušit Boží zákon, který usvědčuje člověka z hřichu, nezlehčuje hřích. Neomlouvá její čin, neříká, že za nic nemůže, ale také ji za to neodsuzuje, dává jí naději začít znovu.

Evangelium jako radostná zvěst nekončí hrůzou, ale nadějí. Ten, který před peklem varuje, sám do něho sestoupil. Proto i svědectví proroků a apoštolů mluví k našemu srdci, ne aby nás deptalo, ale naopak aby nás vyvádělo

z našich velkých či malých soukromých pekel úzkosti, strachu. Z pochybností a nevěry do světla Boží lásky.

Pán Ježíš i na kříži se přimlouvá za lotry u svého Otce: „Odpust jim Pane, neboť nevědí, co činí.“ K vyrovnaním se s hříchem patří odpuštění. V Apoštolském vyznání víry i v modlitbě Páně je prosba o odpuštění. Když se takto věřící člověk obrací k Bohu, nemělo by to být jen odříkání známého textu, ale naopak hluboký vnitřní pocit. Mějme vždy na mysli modlitbu celníka v jeruzalémském chrámu: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“

Co to znamená pro každého z nás a teď? Z našeho pohledu můžeme vidět v chování druhého hřích. Ale je to pouze náš subjektivní pocit. Jedině sám Pán Bůh to vidí nejlépe a v celé šíři souvislostí, tj. všechny zápory, ale i klady. Teprve v soudný den se ukáže, jak to s každým z nás opravdu bylo. Proto když chceme na domnělého hříšníka hodit kamenem, zastavme se a nejprve se podívejme do zrcadla na sebe samého. V klidu se soustředme a dobře zvažme, zda na tom nejsme stejně jako domnělý hříšník. Tato chvíle vůbec neznamená, že žádný hřích nebyl spáchán, ale upozorní nás, že odplata za hřích je jediné v rukou Božích. Skloňme se před Hospodinem, třeba i slovy písně „Odpust, že dnes jako včera“ od br. Miloše Rejchrtu.

Pavel Novotný

POSTNÍ DOBA

Při pročítání starších čísel Brány mě zaujal příspěvek Marty Votrubové o postní době z března 2015. Ráda bych vám část připomněla.

Jarka Pecharová

Lámala jsem si hlavu, jak budu trávit postní dobu a jakým druhem postu se postím. Napadly mě různé věci. Třeba jídlo – jenže můj jídelníček je docela prostý, takže bych si vlastně nic neodřekla. Nebo alkohol a mužské – jenže jsem sama a abstinuji, takže zase nic. Co takhle odříci si knížky? To by šlo, až na to, že jsem si pro sebe už dlouho žádnou nekoupila. Když jsem už z toho byla celá tumpachová, slyšela jsem na jedné mši něco o obrácení mysli, našeho smýšlení. Methanoia. Že půst není o tom, kolikrát jsme byli nebo nebyli v kostele, kolikrát jsme oddrkotali otčenáš nebo jinou modlitbu, kolikrát jsme přijali tělo Páně a tak dál. Půst že je o tom, jak jsme schopni milovat. A to jsem si položila otázku: Jsem na světě proto, abych se v postní době tvářila, jako kdyby mi uplavaly hračky, vypadala jako někdo, komu

zrovna pomohli z rakve, byla atraktivní jako převrácená vana a chodila jako „špatně vyřezanej svatej“ jenom proto, že se mi staly zlé věci? Cožpak se zlé věci nedějí i lidem kolem mě? Mám vůbec právo se takhle rouhat, když ten život mám jenom jeden a když Pán Ježíš, kterého bych měla mít v srdci, miloval lidi a život, poslouchal, byl pokorný, na ničem nelpěl a byl svobodný?

Jinými slovy: mám právo být zakyslá a zapšklá jenom kvůli tomu, že tohle a ono? Nemám tak náhodou povinnost žít a radovat se ze života, ať už je takový nebo jiný? Proč bych měla naříkat a stěžovat si na nepřízeň doby, když v tom lítáme úplně všichni? Když na celém světě narůstá násilí, když máme Ukrajinu jen, co by kamenem dohodil, když jsou křesťané pronásledováni... Není snad mou povinností nějakým způsobem neutralizovat tyhle temné síly, tyhle smutné zvěsti a neblahé vyhlídky? Vždyť Ježíš nám neslíbil, že se budeme mít dobře vždy a všude. Naopak jasně říká, že budeme mít soužení a že se máme vzchopit. Také nám říká něco o sebezáporu a kříži. A nejsou to takhle náhodou Velikonoce a jim předcházející postní doba? Cožpak není holý fakt to, že „dřevo se listím odívá“ a že to dělá v každé době a za každé politické konstelace?

A tak jsem si řekla, že postní dobu udělám podle toho. Do kostela jsem nakráčela „akorát“ oblečená a načínčaná. Pak jsem vyházela obnošené svršky a zbytečné krámy. Vyházela jsem také zbytečné krámy ze své mysli a ze svého srdce. A je mi akorát. Pak jsem si řekla, že budu pouštět do éteru každý den jednu dobrou informaci. Ne vylhanou, křečovitou, falešnou. Naopak autenticitou a skutečně dobrou. Vzala jsem to postupně. Nejdřív jsem zavolala Jarce a řekla jsem jí něco legračního, další den jsem zavolala Karolíně a dala jsem jí tip na výhodný nákup potravin, pak jsem ještě docela dobrý svetr dala na místo, kam si pro odložené věci chodí zdejší bezdomovci. Pak jsem odjela na schůzi lékařské komory (povedlo se). Zkrátka a dobře jsem narovнала záda a zvedla hlavu, protože jsem pochopila jednu věc – totiž to, že Ježíš mě nadevše miluje, zemřel za mé hříchy a chce, abych žila.

Zaprvé jsem přišla na to, že Ježíš je Pán, kterého chci poslouchat, zadruhé, že Bůh má zlo pod kontrolou. Je mi z toho tak akorát, že se mi to chce křičet do celého světa. (Bohužel to nejde, protože blázinec je za rohem.) Nejde mi o to, stoupnout si v nějakém pomyslném Hyde Parku na bedničku od coca-coly a tam řečnit, chce se mi o tyhle dvě věci podělit s druhými tak, aby to bylo na jejich vlnové délce a aby jim to sedlo, jako si sedne dětská prdýlka na nočníček.

Pokud ještě nevíte, jak uvedete do praxe dobu před Velikonocemi, mohu vám to, že dáte do oběhu jednu dobrou informaci denně, dát jako inspiraci. Je to výživné a dává to sílu. Funguje to.

Martina Votrubová

MLUVIT ZA TY, KDO ZA SEBE SAMI MLUVIT NEMOHOU

Být tím, komu bylo ublíženo, má – nepřekvapivě – mnoho nevýhod, a nejde jen o původní trauma a vyrovnávání se s ním. Málokdo chce chodit po světě s nálepkou „oběť“, je proto obvykle záhodno zachovávat anonymitu těchto lidí. Ta je sice na jednu stranu chrání, ale na druhou stranu jejich pozici v něm zhoršuje.

Nic nebrání tomu si jejich obraz domýšlet v těch nejhorších barvách – a je to svým způsobem přirozené, protože v dobrém světle chceme v první řadě vidět ty, které známe, ke kterými máme nějaký vztah, nebo alespoň známe jméno.

Když jsou z něčeho obviněny anonymní postavy smutného příběhu, co na to říct? Možná by se dalo obvinění vyvrátit, možná je některé naopak pravdivé a byla by na místě omluva. Ale oni sami za sebe nemluví, leckdy ani nemohou, a nelze jejich příběh vyprávět za ně.

Nelze ani dost dobře pro dokreslení uvést jejich dobré vlastnosti či zásluhy.

Co pro ně tedy udělat lze? Snad brát jejich příběh vážně, i když o něm víme málo. To, co nevíme, se nesnažit doplnit podle svých představ. Nezlehčovat jejich utrpení, i když o něm samy nemluví. Modlit se za ně, i pokud je neznáme jménem.

Kateřina Zvánovcová

OBTÍŽENÍ SLÁVOU PODRUHÉ – ESEJ NA POKRAČOVÁNÍ

Milé sestry, milí bratři,

čeká nás druhá část slavného kázání C. S. Lewise z 8. června 1942, které vyšlo také jako esej s titulem Weight of Glory. V první části jsme se zamýšleli nad vypočítavostí a zaslouženou odměnou (např. vstupovat do romantického vztahu z touhy po penězích je vypočítavé, kdežto touha po manželství je v takovém případě zcela přirozená a náležitá). Věnovali jsme se také poněkud složitějšímu příkladu školáka, pro kterého budoucí radost z četby řeckých klasiků bude zaslouženou odměnou za studium řečtiny, to on sám ale bude schopen pochopit až tehdy, když takové úrovně dosáhne.

Váha slávy (část druhá – Neukojitelná touha)

Ale je tu ještě jedna významná podobnost mezi oním školákem a námi. Pokud má ten chlapec fantazii, pravděpodobně najde zalíbení v knihách anglických básníků a romanopisců vhodných pro jeho věk o něco dříve, než začne řeckou gramatiku podezřívat z toho, že ho vede k ještě většímu potěšení téhož druhu. Může dokonce začít zanedbávat řečtinu a místo ní si potají číst Shelleyho a Swinburnea. Jinými slovy touha, kterou má uspokojit řečtina, už v něm existuje, ale je spojená s objekty, které zdánlivě vůbec nesouvisí s Xenofonem a slovesy končícími na „-mi“. Pokud jsme stvořeni pro ráj, lze předpokládat, že touhu po skutečném domově již v sobě budeme mít, ale dost možná nebude spojena se svým pravým objektem, a bude se někdy dokonce jevit k němu nepřátelská. A přesně to zde podle mě nacházíme. V jednom bodě ale, jak vidno, mé přirovnání ke školákovi pokulhává. Anglická poezie, kterou čte, místo aby procvičoval řečtinu, může být stejně kvalitní jako poezie řecká, ke které ho cvičení měla dovést. Takže když přilne k Miltonovi, místo aby putoval za Aischylem, neobjímá falešný objekt své touhy. Náš případ se v tomto ohledu značně liší. Je-li naším pravým osudem absolutní dobro ležící mimo čas i prostor, potom každé jiné dobro, ke kterému se naše touha upíná, je do určité míry klamné a jeho vztah k tomu, co naši touhu skutečně uspokojí, je přinejlepším symbolický.

Mluvíme o této naší touze po vzdálené vlasti s jistými rozpaky. Téměř se to přičí dobrým mravům. Snažím se obnažit palčivé tajemství v každém z vás. Tajemství tak bolestivé, že se mu mstíme pojmenováními jako Nostalgie, Romanismus a Dospívání, a zároveň tak pronikavě sladké, že když v rozhovoru – velmi důvěrném – cítíme, že se k němu řeč nevyhnutelně stáčí, znervózníme a předstíráme, že se sami sobě musíme smát. Tajemství, které nemůžeme ani skrýt, ani odhalit, byť prahneme po obojím. Nemůžeme jej odhalit, protože toužíme po něčem, co ještě z vlastní zkušenosti neznáme, a nemůžeme jej skrýt pro neodbytnou zkušenost touhy samé, a tak sami sebe prozrazujeme, jako milenci při zmínce o svém milovaném. Obvyklým způsobem, jak se s tím vypořádat, je nazvat to krásou a pokládat to tím za vyřešené. Pro Wordswortha byla východiskem souvislost s okamžiky z vlastní minulosti. To je ale podvod. Kdyby se Wordsworth do zmíněných okamžiků z minulosti vrátil, nenašel by tu věc samou, ale zase jen vzpomínku na ni. To, k čemu se ve vzpomínkách vracel, bylo samo o sobě vzpomínáním. Knihy nebo hudba, o kterých si myslíme, že jsme v nich našli krásu, nás zradí, když se na ně upneme. Krása nebyla v nich, jen prošla skrze ně. A to, co jsme přitom pocítili, byl stesk. Tyto věci – všechna ta krásu a ty nezapomenutelné okamžiky – jsou dobrými obrazy toho, po čem skutečně toužíme; když je

ale zaměníme za tu věc samu, promění se v němé modly lámající srdce svých ctitelů. Protože nejsou tím, po čem toužíme, ale jen vůní květiny, kterou jsme ještě nenašli, ozvěnou melodie, kterou jsme dosud neslyšeli, pozdravem ze země, kterou jsme zatím nenavštívili. Snažím se vás snad oprástit nějakým kouzlem? Možná ano, ale vzpomeňte si na pohádky. Kouzla uvrhují do zakletí, a kouzla také ze zakletí vysvobozují. A vy i já potřebujeme to nejsilnější kouzlo, jaké lze nalézt. Potřebujeme zlomit zlé zakletí světskosti, které na nás spočívá už bezmála sto let. Skoro celé naše vzdělávání směřuje k tomu, aby umlčelo ten nesmělý, neodbytný vnitřní hlas. Téměř všechny moderní filozofie byly navrženy tak, aby nás přesvědčily, že dobro může člověk nalézt zde na zemi. A přece, je hodné povšimnutí, že samy filozofie Pokroku nebo Tvořivého vývoje neochotně svědčí o tom, že náš pravý cíl je jinde. Všimněte si, jak na to jdou, když tvrdí, že tato země je naším domovem. Začnou tím, že vás zkusí přesvědčit, že lze vytvořit nebe na zemi. To nás má uchlácholit, když svět – takový, jaký je teď – vnímáme jako vyhnanství. Potom vám řeknou, že ta šťastná chvíle, kdy toho svět dosáhne, je ještě hezký kus před námi. To ošálí vaše poznání, že svou vlast tady a teď najít nemůžete. A nakonec, protože touha po věčnosti by se mohla ozvat a všechno zkažit, použijí všechn svůj řečnický um, aby vám ani na mysl nepřišlo, že i kdyby člověk všeho toho slibovaného štěstí na zemi dosáhl, stejně ho každá generace ztratí smrtí, včetně generace úplně poslední, a z celé historie nezbude nic, ani historika, navěky a navždy. Proto všechny ty nesmysly, které pan Shaw vložil do závěrečné řeči Lilith, proto Bergsonova poznámka, že élan vital je schopen překonat všechny překážky, možná i smrt – jako bychom mohli věřit, že společenský nebo biologický vývoj na této planetě zpomalí stárnutí slunce nebo zvrátí druhý termodynamický zákon.

Ať dělají, co dělají, stále jsme si vědomi touhy, kterou žádné pozemské potěšení neuspokojí. Je ale nějaký důvod předpokládat, že existuje něco, co nám její uspokojení poskytnout může? „Náš hlad přece nedokazuje, že máme chléb.“ To ale – můžeme, myslím, oprávněně namítnout – nevystihuje, oč tu běží. To, že někdo hladoví, nedokazuje, že bude nasycen, klidně může zemřít hladu na voru uprostřed Atlantiku. Jeho hlad ale nepochybně dokazuje, že pochází z rasy, která pomocí jídla udržuje své tělo funkční a obývá svět, kde se dá najít něco požitelného. Stejně platí, že i když je (bohužel) jasné, že má touha po Ráji nedokazuje, že si někdy budu užívat jeho blaženosti, velmi dobře nasvědčuje tomu, že něco takového existuje a někteří jej dosáhnou. Muž může milovat ženu a nezískat ji, ale bylo by velmi podivné, kdyby v bezpohlavním světě existoval jev zvaný „zamilovanost“.

...

(pokračování příště)

Alžběta Slabá

KŘEŠŤANSKÁ ÚTĚCHA

Milé sestry, milí bratři,

asi jste si už všimli, že mám opravdu ráda C. S. Lewise. Jeho knihy mě provází od dětství a na mou víru měly a mají zásadní vliv. (Popravdě, občas se přistihnu, že moje představy Krista poněkud splývají s obrazem velikého Lva, ale věřím, že On tomu rozumí.) A zájem o Lewisovy knihy se přehoupl i do zájmu o něj samotného. Jak vlastně žil? S radostí jsem zjišťovala, že byl čestný a statečný, srdečný, štědrý, laskavý, upřímný a opravdový, citlivý, pozorný k dětem, galantní k ženám... Zkrátka úžasný člověk. Tedy, asi takový nebyl automaticky odjakživa, jistě se k tomu dopracoval postupně a někdy se značným úsilím. Tím spíš mě mátl, proč je sám k sobě tak přísný, proč o sobě mluví tak kriticky, skoro až nelichotivě. V úvodu k Radám zkušeného ďábla zdůrazňuje: „Moje srdce, žádné jiné nepotřebuji, mi ukazuje špatnost hříšníků.“ Není to u tak skvělého člověka trochu nezdravé sebemrskáčství? Podle všeho není. On sám působí zcela vyrovnaně. Hluboce obdivuji jeho schopnost upřímně milovat hříšníka a zároveň nekompromisně odmítat hřích. U druhých i u sebe.

Věřím, že v tom je křesťanské poznání Boha tak nenahraditelné. Vede nás do světla Boží pravdy, k děsivému poznání všech našich chyb a selhání. „Všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.“ A čím víc se Božimu světlu vystavíme, tím víc špíny jsme schopni rozpoznat. (Ve tmě se ten nepořádek nezdál tak hrozný, že?) Ale to našťestí není vše. Nemusíme se před Bohem skrýt, nemusíme splétat fíkové listy, abychom něco, za co se stydíme, zakryli. U Adama příběh nekončí. Bůh sám vstupuje do naší bída. Naše poznání vlastní hříšnosti nekončí zavržením a smrtí, je cestou k pokání a odpuštění, cestou z hladu a bída kdesi v prasečím chlívku k Otcí, u nějž je chleba dost a který naše pravdivé přiznání „nejsem už hoden nazývat se tvým synem“ nepopírá, ale nejedná s námi tak, jak bychom si zasloužili. Bere nás do své laskyplné náruče, raduje se z našeho návratu, zbavuje nás naší špíny a zve na hostinu. Není cesty k Bohu bez vyznání vlastních vin. Nebojme se ho. Chtějme své chyby vidět. Stojí to za to. Komu bylo mnoho odpuštěno, mnoho miluje.

Příběh o Ježíši a cizoložnici ke mně nedávno promluvil překvapivě nově. Od začátku je v něm zřejmé, že ti, kdo ženu přivedli, chtějí jen pokoušet Krista, o její dobro se nestarají a ona samotná je, zdá se, ani moc nezajímá a na jejím hříchu jim vlastně moc nezáleží. Ale Kristus se svou geniální odpovědí nejen dostává z patové situace, ale navíc ukazuje, že to důležité je tu právě hřích a pokání. Všechny zúčastněné vede k uvědomění vlastních vin, což je první krok na cestě k Bohu. A ženě dává naději na nový život. Naději, že s Boží pomocí, s pomocí lásky a vděčnosti, může hříchu odolávat.

Někdy je mi líto, že v evangelické církvi nemáme víc a zřetelněji zakotvenou nějakou obdobu zpovědi. Člověk se třeba i někdy svěří přátelům se svými selhá-

ními, ale setká se často spíš s ujištěním, že to je pochopitelné, že by to mohlo být horší, že to se holt může stát každému. Ne, že by to bylo úplně špatné, ale... Vidím před sebou obraz tatínka, kterému se dítě přizná, že rozbilo hračku svého sourozence a pak ji schovalo, aby se na to nepřišlo. Ta úleva už jen z toho, že se přiznalo, je veliká. A když tatínek odpoví: „Máš pravdu, to bylo od tebe ošklivé, ale už se tím netrap, pomůžu ti to opravit,“ to je to podle mě skutečné vysvobození. Jak praví moudrý C. S. Lewis: „Křesťanství nakonec přináší úžasnou útěchu. Útěchou ovšem nezačíná. Začíná zděšením. Nemá cenu snažit se dospět k útěše, pokud jsme neprošli tímto zděšením. ... Hledáte-li pravdu, můžete nakonec najít i útěchu; hledáte-li útěchu, nenaleznete ani útěchu, ani pravdu – najdete jen sladké lichočky a přání, jež jsou otcem myšlenky. Nakonec však propadnete v zoufalství.“

Budme si jako společenství Kristových bratří a sester pomoci na cestě z bídy zpět k Otci. Jakub nám ve své epistoletě radí: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ (List Jakubův 5,16)

Alžběta Slabá

HLEDÁ SE BRIGÁDNÍK NA ÚKLID

Haló, haló milí braničtí, hlavně ti, co byste si rádi trochu přivydělali a nebojíte se fyzické práce. Opět se po dvou a půl letech uvolnilo místo kostelního uklízeče či uklízečky.

Jde o práci přibližně na šest hodin týdně. Záleží hlavně na vás, jak si vše rozvrhnete.

Uklízí se kostel před nedělními bohoslužbami a přístavba Even v týdnu. K úklidu patří též nákup čistících prostředků, toaletního papíru, praní ručníků a utěrek a odvoz tříděného odpadu. Pokud byste však byli nadšeni pro úklid a neměli možnost praní nebo odvozu odpadu, dá se vše individuálně domluvit.

Nebojte se přihlásit kterémukoliv ze starších (presbyterů).

Marie Procházková

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB

Na pátek 1. března připadá jako každoročně světový den modliteb žen. Modlitby již před dlouhou dobou připravily ženy z Palestiny. Na doporučení farářek a farářů, kteří se setkání účastní, si vzhledem k situaci v Izraeli uděláme svůj vlastní program.

Na ekumenickém shromáždění se sejdem v našem kostele 1. března v 17 hodin. Program bude ještě upřesněn.

Jarka Pecharová

KVĚTINOVÁ VÝZDOBA

Milé sestry, milí bratři,

věci jako umění, filosofie nebo přátelství možná nemají bezprostřední smysl pro přežití, ale dávají přežití smysl. A právě tak krásná květina není něco, bez čeho by se nedalo existovat, a přece může znamenat mnoho. Třeba ta na kázatelně. Prozárí prostor, dodá sváteční atmosféru, zjemní a oživí, otevírá oči vnímání krásy. Ale neobjeví se tam sama od sebe. Díky, Jarko, za tvou obdivuhodnou mnohaletou spolehlivou a vytrvalou péči!

Zajišťování květinové výzdoby po Jarce Pecharové převzala skupina ve složení: Marie Procházková, Jitka Zvánovcová, Lída Holá, Karolína Hrubá a Dana a Saša Slabých. Budete-li chtít přinést květiny na stůl Páně, obračejte se na ně.

POZVÁNKA NA 25. SBOROVOU DOVOLENOU

v termínu 17.–24. 8. 2024

Srdečně zveme členy sboru i další příznivce na 25. sborovou dovolenou, která stejně jako každý rok nabízí i letos příležitost k vzájemnému poznání, sdílení, přátelskému setkávání i duchovnímu obohacení.

MÍSTO KONÁNÍ:

Letos navštívíme (stejně jako již v letech 2018 a 2019) hotelový komplex Renospond Zderaz na úpatí Českomoravské vysočiny, viz www.renospond.cz.

PŘÍRODNÍ A KULTURNÍ ZAJÍMAVOSTI:

Lokalita nabízí mnoho kulturních památek a přírodních krás, pozoruhodná je například přírodní rezervace Toulouvcovy maštale s pískovcovými skalami, útvary a jeskyněmi. Ve Zderazi je možné domluvit si prohlídku skalního obydlí, mezi Zderazí a Prosečí se nachází záchranná stanice Pasíčka. V Proseči můžete zhlédnout muzeum dýmek. V okolí se nacházejí tři rozhledny, půvabný zámek Nové Hrady, hrad Rychmburk nebo zřícenina Košumberk. Ve Skutči je muzeum obuvi a kamene a v okolí Hlinska lze navštívit skanzen Veselý kopec, celoročně otevřený Betlém Hlinsko a nedávno otevřené Peklo Čertovina. Okolí hotelu nabízí i mnoho značených turistických tras a cyklotras.

UBYTOVÁNÍ:

Nabízejí se 2 kategorie ubytování:

- a) Hotelová část budovy, která má dvou- až čtyřlůžkové pokoje s možností přistýlky, se sociálním zařízením na pokojích.
- b) Turistická část budovy, která má dvou- až čtyřlůžkové pokoje s možností přistýlky, se společným sociálním zařízením na chodbě.

K dispozici je i bezbariérový pokoj.

VYBAVENÍ HOTELU:

Ke zpříjemnění pobytu je v hotelu otevřené zrekonstruované wellness centrum s nabídkou procedur, viz ceník na stránkách www.renospond.cz. K dispozici je též velké přírodní koupaliště přímo před hotelem.

CENA UBYTOVÁNÍ S POLOPENZÍ:

- Hotelová část: dospělý s polopenzí: 5 250,- Kč
- Turistická část: dospělý s polopenzí: 4 340,- Kč
- Děti 3–12 let s polopenzí: 2 450,- Kč
- Děti do 3 let věku bez nároku na lůžko a stravu jsou zdarma.

Stravu včetně svačin lze případně doobjednat na místě, také obědy lze zakoupit po příjezdu.

Případné požadavky na dietní stravu je nutno uvést na přihlášce. Cena za ubytování nezahrnuje pojištění účastníků.

UPOZORNĚNÍ:

Sborová dovolená se nabízí pouze jako celotýdenní. Je možné z individuálních důvodů přijet později či odjet dříve, ale nevyužité dny nemohou být refundovány. Výjimkou je pozdější nástup (pouze o jeden den) z důvodu příjezdu dětí a mládeže z letních táborů. V tomto případě je nutno pozdější nástup uvést v přihlášce.

V případě onemocnění prosíme předložte lékařské potvrzení.

RŮZNÉ:

Poplatek úřadu činí 10 Kč/os/noc a týká se osob 18–70 let. Nevztahuje se na osoby ZTP.

Parkování u jednotlivých objektů k dispozici zdarma.

Domácí mazlíčci jsou vítáni.

PŘIHLÁŠENÍ (DO 30. DUBNA 2024):

Pozvánky a přihlášky budou rozeslány prostřednictvím e-mailové konference a zveřejněny na sborovém webu <https://branik.evangnet.cz/> a budou také k dispozici e vestibulu kostela.

Vyplněné přihlášky můžete

- podat přímo na webu ČCE Braník <https://branik.evangnet.cz/>
- naskenovat a zaslat na e-mail maruskaproch@seznam.cz
- zaslat na poštovní adresu Marie Procházková, Běhounkova 2532/63, 158 00 Praha 5 Stodůlky
- odevzdat v kostele sestře Marii Procházkové, tel. 776 884 829.

Přihlášky se přijímají do 30. dubna 2024. Po zpracování přihlášek dostanete potvrzenou částku k úhradě s individuálním variabilním symbolem.

Platba (do 15. 6. 2024): Platbu za pobyt na sborový účet 135027438/2010, a to nejpozději do 15. 6. 2024. Pozor, nezapomeňte k platbě uvést své jméno a individuální variabilní symbol, který obdržíte na základě vyplněné přihlášky.

Případné dotazy zodpoví

- sestra Lída Holá, e-mail lidahola@centrum.cz, tel. 608 856 670, nebo
- bratr Lubor Kolář, tel. 774 370 639, e-mail lubor.kolar@gmail.com.

**Na vaši účast na této tradiční sborové akci se těší
staršovstvo sboru ČCE Braník**

KDE HLE DAT POMOC V KRIZI

Milí bratři a sestry, čas od času se každý z nás ocitne v situaci, kdy jsme na dně se svými silami nejen fyzickými, ale hlavně psychickými. Někdo v takovém období vyhledá přátele, někdo samotu, někomu pomůže třeba člověk, od kterého by to nikdy nečekal. Dohromady nás však spojuje, že se o to intenzivněji obrátíme k Bohu a s důvěrou očekáváme jeho pomoc. Účinná pomoc může přijít také třeba i skrze snadno dostupný kontakt.

Jsem moc ráda, že žijeme v době, kdy se nestydíme mluvit o tom, že nám může pomoci psycholog nebo psychiatr. Kdy není potřeba tajit, že chodíme k terapeutovi nebo koučovi.

Je přirozené, že když mne bolí v krku, dojdu si na ORL, když končetina, jdu na chirurgii. Pokud jsem však zasažen ve svém nitru, je někdy těžké rozpoznat, kam se obrátit o pomoc.

Určitě máte mnozí z vás osvědčené důvěrníky, přátele, faráře, pastory. Ráda bych však povzbudila ty, kteří váhají kam se obrátit s prosbou o odbornou pomoc. Nebojte se zavolat na krizové linky nebo další uvedené kontakty. Na druhém konci se ozvou lidé, kteří jsou připraveni nám pomoci.

- **Krizová linka SOS centra Diakonie – 222 514 040, 777 734 173**
(denně 9:00–20:00)
- **Sociální klinika – 733 644 268** (úterý–pátek 9–18 hodin)
- **Linka první psychické pomoci (Cesta z krize) – 116 123** (nonstop)
- **Pražská linka důvěry** (Centrum sociálních služeb Praha) – **222 580 697**
(nonstop) pro dospělé
- **Bílý kruh bezpečí – 116 006** (nonstop)

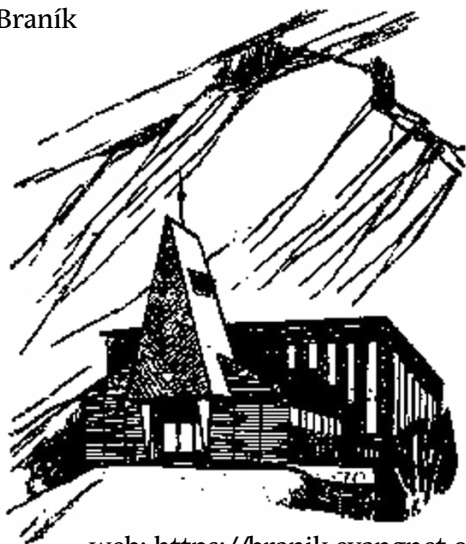
KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010
Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 rekonstrukce kostela
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník
XXX. ročník, číslo 2/únor 2024
Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

